

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ

[Άγνωστος συγγραφέας]

Μια ευχάριστος ημέρα

Μετάφραση: Fritz (κατά το γαλλικόν)

Ημερολόγιον Οικογενειακόν (Περρή – Βαμπά), Αθήνα
(1874), σ. 100-113.

ΜΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ ΗΜΕΡΑ.

ΩΡΑ ἑννάτη τῆς πρωῒας, καθ' ἣν ὁ ἥλιος φωτίζει θελκτικῶς τὸ ἐστιχτόριον τοῦ μικροῦ ἐν Κηφησίᾳ ἀγροτικοῦ οἰκίσκου τῶν συζύγων Ἰωάννου καὶ Ἑλένης Ἰωαννίδου, οἵτινες κατ' ἔτος ἐν ὥρᾳ θέρους διαμένουσιν ἐν αὐτῷ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ γάμου των.

Ἰωάννης. Τί ὠραία Κυριακή.

Ἑλένη. Ὁ οὐρανὸς ἀνέφελος ἐντελῶς!

Ἰωάν. Ἐχω μίαν ιδέαν.

Ἑλένη. Ἀς ἴδωμεν τὴν ιδέαν.

Ἰωάν. Ἡ Μαροῦλα θὰ λείψῃ σήμερον.

Ἑλένη. Εἶναι ἡμέρα τῆς ἐξόδου της. Αἱ ὑπηρετρίαις ὁμοιάζουν κατὰ τοῦτο τὰς ἐν τοῖς παρθεναγωγείοις μαθητρίας.

Ἰωάν. Δὲν ἀγαπᾷς βέβαια νὰ μαγειρεύῃς.

Ἑλένη. Τὸ ὁμολογῶ.

Ἰωάν. Δὲν σὲ κατηγορῶ διὰ τοῦτο. Εἶναι κρίμα διὰ τὰς ὠραίας χεῖράς σου.

Ἑλένη. Ἐπροτίμων νὰ εὐρίσκομεν διὰ τὸ γεῦμα τι ἐκ τῶν ἐτοιμῶν.

Ἰωάν. Εὐρίσκει τις ἔτοιμον ἐδῶ; Ἴδου τί προτείνω: ἀπὸ

τὴν Κρητικὴν μέχρι τῆς μονῆς Πεντέλης εἶναι μία ὥρα, ὁ δὲ διὰ τοῦ δάσους περίπατος εἶναι μαγευτικός. Εἰς τὴν μονὴν ἔχουν καλὸν μάγειρον· ἐνδύσου καὶ ἀναχωροῦμεν.

Ἐλένη. Τί καλὰ! τί καλὰ! Ὡς δύο ἐρασταὶ τῶν ὁποίων τὴν καρδίαν δὲν ἐψύχρανεν ἀκόμῃ ὁ γάμος. Δέχομαι μετ' ἐνθουσιασμοῦ· τί ὥραϊαν ἡμέραν θὰ διέλθωμεν!

Νέα κόρη εἰκοσαέτις, χαρίεσσα, εἰσέρχεται εἰσπηδῶσα ὡς κύων οὔτινος ἀφηρεῖται ἢ ἄλυσις.

Ἰωάν. Τί τρέχει Μαροῦλα;

Μαροῦλα. Μία ἐπιστολή.

Ἰωάν. (ἀφοῦ ἤνοιξε καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν) ὦ! Θεέ μου!

Ἐλένη (ἀνήσυχος). Καρμὶα κακὴ εἰδήσις;

Ἰωάν. Ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Σαλαμαστρίκη προαγγέλουν τὴν ἐπίσκεψίν των.

Ἐλένη. Διὰ σήμερον; τί δυστυχία.

Ἰωάν. Τί τὰ θέλεις; δὲν ἠδύναντο νὰ μαντεύσωσι τὰ σχέδιά μας.

Ἐλένη. Ἐχεις δίκαιον· δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ἡμεθα ἀπολίτευτοι. (πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν) Καταλαμβάνεις Μαροῦλα, ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθῃς σήμερον.

Μαροῦλα (μετ' ἐκπλήξεως ὀλίγον προπετοῦς). Διατί Κυρά.

Ἰωάν. (ξηρῶς) Διότι δὲν πρέπει νὰ ἀφήσῃς τὴν Κυρίαν σου μόνην ἀφοῦ θὰ ἔχομεν ξένους.

Μαροῦλα. Δὲν πταίω ἐγὼ διότι οἱ ξένοι σὰς ἐδιάλεξαν τὴν ἡμέραν τῆς ἐξόδου μου διὰ νὰ ἔλθουν. Ὁ ἐξάδελφός μου μὲ περιμένει καὶ ἐγὼ ἔδωκα τὸν λόγον μου.

Ἐλένη. Δὲν πιστεύω νὰ τὸ λέγῃς μὲ τὰ σωστά σου, Μαροῦλα.

Μαροῦλα. Μὲ τὰ πολὺ σωστά μου· εἶμαι ἐντὸς τοῦ δικαίου μου.

Ἰωάν. Σκέψου καλὰ! Ἐὰν ἐξέλθῃς σήμερον σοὶ ἀπαγορεύω νὰ εἰσέλθῃς τὸ ἑσπέρας.

Μαροῦλα. Ὅπως ἀγαπᾶτε . . . Ἐὰν ἡ Κυρά θέλῃ νὰ μοῦ κάμῃ τὸν λογαριασμόν;

Ἐλένη. Εἶσαι ἀχάριστος Μαροῦλα, μετὰ τόσας εὐεργεσίας.

Μαροῦλα. Νάτια! Για ἓνα ζευγάρι τρύπια στιβαλάκια, καὶ ἓνα φόρεμα ποῦ φέγγει ἀπὸ μέσα . . . μωρὲ πάστρα!

Ἐλένη. Εἶσαι ἀνόητος; λάβε τὸν μισθὸν σου.

Ἰωάν. Καὶ κάμε μου τὴν χάριν νά

Μαροῦλα. Ἀμέσως. Δὲν μοῦ χειράστηκε τὸ σπῆτί σας!

Καὶ ἡ Μαροῦλα ἐξέρχεται διὰ βήματος ἐντόνου, ὑψύχην καὶ σύρουσα τὴν θύραν παταγωδῶς.

Ἐλένη (θεωροῦσα τὸν σύζυγόν της τεταραγμένη). Ἄ! ἡ ἡμέρα, δὲν ἀρχίζει καλά.

* *

*

Ὁ κώδων τῆς αὐλοθύρας ἤχει, ὁ κύων ὕλακτεῖ, καὶ φωνὴ παιδικὴ ψάλλει ἢ μᾶλλον κραυγάζει:

Τὰ ζωά μου ἀργά . .

μ' ἐμὲ περνοῦσαν τὰ βουνά

Εἶναι οἱ σύζυγοι Σαλαμαστρίκη. Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἐλένη τρέχουσι ν' ἀνοίξωσι τὴν θύραν. Ὁ Ἀριστείδης—οὕτως ὀνομάζεται ὁ μικρὸς Σαλαμαστρίκης—τρέχει πρὸς τὸν κύνα, τὸν ὁποῖον ἐρεθίζει ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου του· τὰ συζυγικὰ ζεύγη δεξιοῦνται ἄλληλα.

Κ^α Σαλαμαστρίκη. Ἀριστείδη! Ἀριστείδη! ἔλα ἐδῶ.

Κ^α Σαλαμαστρίκης. Ποίου εἶπες καλημέρα, κκκόπαιδο;

Ἀριστείδης (τείνων τὴν χεῖρα, ἀποῦ ἄνευ χάριτος ἐδέχθη τοὺς ἀσπαμούς). Δό' μου πεντάρα;

Ἐλένη. Τί λέγει;

Κ^α Σαλαμαστρ. Δὲν ἤξεύρετε . . ἀστεῖον, ἀστεῖον, τώρκα θὰ ἰδῇτε. Ἡ θεία Ταρσήτσα εἶναι τρελλὴ διὰ τὸ παιδί . . . τὸ φιλεῖ καθημερινῶς, ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἑσπέρας . . Ὁ Ἀριστείδης ἔχει καλὸν χαρὰκτῆρα, ἀλλὰ αὐτὸ τὸν ἐστεγοχώρει . . .

Κ^α Σαλαμαστρ. Ὡστε ἡ καλὴ γραῖα, διὰ νὰ μὴ φεύγῃ τὰς θωπείας του, ἐσκέφθη νὰ τῷ οἰδῇ πέντε λεπτὰ δι' ἐκάστην θωπείαν.

Κ^α Σαλαμαστρ. Ἀδύνατον ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς νὰ ἀσπασθῇ τις τὸν κύριον Ἀριστείδην, χωρὶς νὰ τῷ θέσῃ πέντε

λεπτά εἰς τὴν χεῖρα . . . ὦ! Σοῦ εἶναι ἓνας μασκαρατζῆ-
κος, μὲ πνεῦμα μέχρι τῆς ἄκρας τῶν ὀνύχων . . . Δὲν λέγω
τοῦτο διότι εἶναι υἱός μου.

Εἰσέρχονται εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ κύριος Σαλαμαστρίκης,
ἀφοῦ ἀπέθηκε τὸν πῖλον καὶ τὴν βακτηρίαν του, παρακα-
λεῖ τὸν Ἰωάννην νὰ τὸν δανείσῃ σκούφιαν καὶ ἐμβάδας. Ἡ
κυρία Σαλαμαστρίκη ρίπτει τὸ ἐπανωφόριόν της ἐπὶ τοῦ
καναπέ, τὸν πῖλόν της ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, τὸ ἐπανω-
φόριον τοῦ υἱοῦ της ἐπὶ τινος ἄλλου καὶ τὸ ἀλεξήλιόν της
ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἡ αἴθουσα ὁμοιάζει μὲ ῥωποπωλεῖον.
Ὁ Ἀριστείδης παίζει πετῶν τὸν πῖλόν του, κινδυνεύων νὰ
θραύσῃ ἀγγεῖόν τι, ἢ τὴν ἐπὶ τοῦ ὥρολογίου ὕβελον, καὶ ζητεῖ
νὰ ἀναγκάσῃ τὸν Ἰωάννην νὰ παίξωσιν ὁμοῦ.

Ἐλένη (πρὸς τὴν κυρίαν Σαλαμαστρίκη.) — Θὰ μὲ συγχωρήσητε
ἐὰν δὲν σᾶς ὑποδέχωμαι ὅπως ἐπεθύμουν, διότι εἶμαι ἄνευ
ὑπηρετρίας.

Κ^α Σαλαμαστρ. Ἀλήθεια!

Ἰωάν. Μάλιστα, ἡ ὑπηρετριά μας πρὸ ὀλίγου μᾶς ἐγκα-
τέλιπε.

Κ^α Σαλαμαστρ. Ὅπως καὶ ἡ ἐδική μας προχθές.

Κ^α Σαλαμαστρ. Καὶ τοῦτο ἐν μέρει μᾶς ἔκαμε ν' ἀπο-
φασίσωμεν νὰ ἐλθωμεν διὰ νὰ σᾶς ἴδωμεν σήμερον.

Κ^α Σαλαμαστρ. Πιστεύετε ὅτι ἡ σύζυγός μου δὲν ἀπο-
φασίζει ν' ἀποπειραθῇ νὰ μαγειρεύσῃ;

Κ^α Σαλαμαστρ. Ἀφοῦ δὲν ἐννοῶ τίποτε.

Ἐλένη. Ὅπως καὶ ἐγὼ . . . καὶ δι' αὐτὸ πέποιθα εἰς
τὴν ἐπιείκειάν σας.

Κ^α Σαλαμαστρ. Ἀ μπά· εἰς τὴν ἐξοχήν!

Ἀριστείδης (σύρων τὴν μητέρα του ἐκ τῆς ἐσθῆτος). Μαμᾶ, πεινῶ.

Κ^α Σαλαμαστρ. Καλὰ, Ἀριστείδη!

Ἀριστείδης. Σοῦ λέγω, πεινῶ, νά.

Κ^α Σαλαμαστρ. Πσύχασε!

Κ^α Σαλαμαστρ. Θὰ σιωπήσῃς λαίμαργε!

Κ^α Σαλαμαστρ. Τί νὰ γίνῃ, ἀφοῦ πεινᾷ τὸ παιδί . . .
(πρὸς τὴν Ἐλένην) Θὰ ἔχετε τὴν καλοσύνην φιλτάτη μου . . .

Ἑλένη Πῶς ὄχι, ἀμέσως..

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. ὦ! μικρὰ πράγματα... καμμίαν τούρταν, τυρίον, ὀπώρας, κρέμμαν... Ὁ Ἀριστείδης δὲν εἶναι δύσκολος.

Ἑλένη (λαβοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Ἀριστείδην). Ἐλθὲ, μικρέ μου.

Κ^α Σαλαμαστρ. (ἀκολουθοῦσα διὰ τῶν βλεμμάτων τὸν υἱὸν τῆς μετὰ θαυμασμοῦ). Ἀγγελέ μου!

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. (πρὸς τὸν Ἀριστείδην). Δὲν τὸ λέγω διότι εἶναι υἱός μου, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν εὐρίσκονται πολλοὶ ὡς αὐτὸν μετὰξὺ δεκάδος.

* *
*

Ἡ Ἑλένη ἐπιστρέφει μετὰ τοῦ Ἀριστείδου, ὅστις τρωγολίζει ὑπερμεγέθη τούρταν ἐκ γλυκισμάτων.

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. Ἄς συζητήσωμεν ὀλίγον περὶ τοῦ προγράμματος τῆς ἡμέρας... Ἐχετε, νομίζω, μικρόν τι δάσος.

Ἰωάν. Διακόσια βήματα μακρὰν.

Κ^α Σαλαμαστρ. Παραδέχομαι.

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. Λοιπὸν, ἄς ἀναχωρήσωμεν.

Ἑλένη. Μὴ ἐπιστρέψῃτε ἀργά.

Κ^α Σαλαμαστρ. Πῶς, δὲν θὰ ἔλθετε μαζί μου;

Ἑλένη. Καὶ τὸ δεῖπνον τίς θὰ προετοιμάσῃ;

Κ^α Σαλαμαστρ. Ἀληθῶς, δὲν ὑπάρχει ὑπηρέτρια!.. τί δυστύχημα!

Ἑλένη. Ὁ σύζυγός μου θὰ σᾶς συνοδεύσῃ.

Ἰωάν. Τί λέγεις; δὲν θὰ σὲ ἀφήσω μόνην· θὰ ἔχῃς ἀνάγκην τῆς βοηθείας μου.

Ἑλένη. Δὲν λέγω ὄχι.

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. (χαριέντως). Τὸ δάσος θὰ μείνῃ μόνον τοῦ. θὰ μείνωμεν διὰ νὰ σᾶς συντροφεύσωμεν.

Κ^α Σαλαμαστρ. Βεβαιότατα, φθάνει μόνον νὰ μὲ δανείσητε βιβλίον τι... ἢ ἀνάγνωσις!... εἶναι τὸ πάθος μου... θὰ ἔχετε βεβιάως τὰ τελευταῖα μυθιστορήματα τοῦ Πῶλ δὲ Κὼκ, ἢ τὴν Πάπισσαν Ἰωάνναν.

Ἰωάν. Δυστυχῶς ὄχι... ἀλλ' ἰδοὺ ἐπὶ τῆς τραπέζης

ὁ Περὶ πλοῦς τοῦ Ἀραγῶ, ἡ Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη, οἱ Ἀθλοῖοι τοῦ Οὐγκώ

Κ^α Σαλαμαστρ. Ἐν ἐλλείψει τοῦ Πῶλ δὲ Κῶκ, θὰ περάσῃ τις καὶ μ' αὐτά Καὶ σεῖς, κύριε Σαλαμαστρίκη, τί θὰ κάμῃτε;

Κ^ο Σαλαμαστρ. Ἐγώ; (πρὸς τὸν Ἑρνέστον) Γνωρίζετε τὸ πικέτον, κύριε Ἰωαννίδη;

Ἰωάν. Ὀλίγον.

Κ^ο Σαλαμαστρ. Πολὺ καλὰ, ἰδοὺ εὐρέθη ἡ ἐνασχόλησις ἡμῶν . . . ὅταν ἡ κυρία δὲν θὰ ἔχῃ τὴν ἀνάγκην σας.

Ἀριστείδης (ὅστις ἐτελείωσε τὴν κατάβρωσιν τῆς τούρτας). Μαμά, διψῶ.

Κ^ο Σαλαμαστρ. Σᾶς εἶπα, κύριε, ὅτι δὲν εἶναι καλὸν νὰ ζητῇτε οὕτως ἐνώπιον ξένων . . .

Ἀριστείδης (ποδοκτυπῶν). Διψῶ, νά! διψῶ!

Κ^α Σαλαμαστρ. Ἀφοῦ διψᾷ, τὸ παιδί

Κ^ο Σαλαμαστρ. Βέβαια Ἀφοῦ ἔχαψε τὴν φοβερὰν ἐκείνην τούρταν! . . .

Κ^α Σαλαμαστρ. (πρὸς τὴν Ἑλένην). Νὰ τολμήσω νὰ σᾶς παρακαλέσω, ἀγαπητή μου

Ἑλένη. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Κ^α Σαλαμαστρ. Ἐν ποτῇρι βυσσινάδος, λεμονάδος

Ἑλένη. Ἐλθε, Ἀριστείδη, ἔλθε μετ' ἐμοῦ.

Κ^α Σαλαμαστρ. Πόσον λυποῦμαι διὰ τὴν ἐνόχλησιν τὴν ὁποῖαν σᾶς δίδω.

Κ^ο Σαλαμαστρ. Ὅχι διότι εἶναι υἱός μου, ἀλλ' ἰδοὺ, τολμῶ νὰ εἶπω, εἶναι παιδί, τὸ ὅποῖον δὲν θ' ἀφήσῃ ποτὲ νὰ τοῦ λείψῃ τίποτε.

Κ^α Σαλαμαστρ. (πρὸς τὸν υἱὸν τῆς ἐπανελθόντα). Ἀριστείδη, ἀγάπη μου, εἶπες εὐχαριστῶ τῆς κυρίας;

Ἀριστείδης. Δὲν τὸ ἐσυλλογίσθηκα!

Κ^ο Σαλαμαστρ. Λοιπὸν, κύριε, διὰ νὰ ἐπανορθώσῃτε τὴν χωριατιάν σας, θὰ εἰπῇτε εἰς τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν τὸν μῦθον τὸν ὁποῖον τελευταῖον ἐμάθατε εἰς τὸ σχολεῖόν σας.

Ἀριστείδης. Δὲν τὸν ἔξέρω πλέον.

Κ^α Σαλαμαστρ. (θωπεύουσα αὐτόν). Ἐλα, ἀγάπη μου, ἔσο καλὸς, εἰπέ μας τὸν μῦθον.

Ἀριστείδης. Τὸν κόρακα καὶ τὴν ἀλώπεκα;

Κ^α Σαλαμαστρ. Αὐτόν, ἂν θέλῃς.

Ἀριστείδης. Δὲν τὸν ἔξέρω πλέον.

Κ^α Σαλαμαστρ. (παρακαλοῦσα). Ἀγάπη μου . . . καρδοῦλά μου . . . Ἡ κυρία θὰ σοὶ δώσῃ ἐν κορμάτι ζακχάρεως . . .

Ἀριστείδης. Ὅχι· δύω ω ω.

Κ^α Σαλαμαστρ. Καλὰ λοιπὸν θὰ σοῦ δώσῃ δύω.

Ἀριστείδης (ἀπαγγέλλων) :

ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Ἐκάθητο εἰς ἓνα δένδρον
ἓνας κόρακας κ' ἐκράτει
εἰς τὸ στόμα ἐν κορμάτι
ῥαιότατον τυρί

(διακοπτόμενος) Πατέρα, τί τυρὶ ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐκράτει ὁ κόρακας εἰς τὴν μύτην του;

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. Υἱέ μου, ὁ εὐφυὲς συγγραφεὺς τοῦ μύθου τούτου, κύριος Λαφονταῖνος, ἐλησμόνησε νὰ ἐξηγηθῇ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ἀριστείδης. Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑπάγῃς νὰ τὸν ἐρωτήσῃς . . . δὲν θὰ ἀπαγγείλω τὸ ἐπίλοιπον παρὰ αὐτοῦ ἐπιστρέψῃς.

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. (ἐπιτακτικῶς). Τί λέγετε, κύριε, ἔλθετε ἐδῶ ἀμέσως.

Ὁ Ἀριστείδης θέτει τὸν ἀντίχειρα τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐπὶ τῆς ρινὸς του, κινεῖ τοὺς δακτύλους ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ φεύγει διὰ τῆς θύρας τοῦ κήπου.

Ἡ κυρία Σαλαμαστρίκη ἐκπαῖται εἰς ἄπλετον γέλωτα.

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. Ὅποιος δαίμων.

Κ^α Σαλαμαστρ. Ἀληθὲς Βενιαμίν.

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. Καὶ πονηρός. Ὅχι διότι εἶμαι πατήρ του, ἀλλὰ εἰλικρινῶς δὲν ἀνησυχῶ παντάπασι διὰ τὸ μέλλον του.

* *
*

Ἡ κυρία Σαλαμαστρίκη λαβοῦσα βιβλίον ἐγκτεστάθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου.

Ὁ Ἰωάννης καταβαίνει εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ ἐπανέρχεται φέρων ἄνθρακας, τρέχει εἰς τὸν Πλάτανον πρὸς ἀγορὰν τῶν χρειωδῶν καὶ ἀνάπτει τὸ πύραυνον διὰ τὸ ψητόν. Κατὰ τὰ διαλείμματα παίζει μετὰ τοῦ κυρίου Σαλαμαστρίκη, ὅστις χάνει πάντοτε ὡς ἐκφυλλίζων κακῶς, ἀποδίδων τὴν αἰτίαν εἰς τὰς πολυαρίθμους διακοπὰς.

Ἡ Ἑλένη περιεζωσμένη ἐσθῆτα μαγειρείου πηγαينوέρχεται, καθαρίζει, ἐκφυλλίζει καὶ πλύνει τὰ χόρτα, ὑποδαυλίζει ἢ μειώνει τὸ πῦρ τῆς ἐστίας. Ἐπιμελεῖται τὸν ζωμὸν, στρέφει τὸν ὀβελὸν καὶ ὑποστένει βλέπουσα διὰ τοῦ παραθύρου τοὺς γείτονας περιδιαβάζοντας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Ἀριστείδης εἰσέρχεται εἰσπηδῶν αἴφνης καὶ ἐξέρχεται διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου παταγωδῶς.

Ὁ σμῆ καιομένου κρέατος διαδίδεται εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἰωάν. Θεέ μου, μήπως καίεται τὸ ψητόν;

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. Σεῖς θὰ παίζετε.

Ἰωάν. Συγγνώμην . . . ὑπάγω νὰ ἴδω . . . ἐπιστρέφω ἀμέσως (ἐξέρχεται).

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. (δυσανεστημένος). Οὐδὲν ἀηδέστερον παιγνίου διακοπτομένου.

Κ^α Σαλαμαστρ. Πιστεύετε ἴσως ὅτι ἐγὼ διασκεδάζω;

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἶναι ὀλίγον ἀγροῖκοι ἄνθρωποι.

Κ^α Σαλαμαστρ. Ἐλλειψις συμπεριφορᾶς.

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. Ὁ σύζυγος μὲ πληροῖ ὅλον ἐν μὲ φιλοφροσύνας.

Κ^α Σαλαμαστρ. Καὶ ἡ κυρία, ἥτις δὲν εὕρσκει ρῦτε στιγμὴν διὰ νὰ μὲ συντροφεύσῃ.

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. Αὕτῃ στρυφογυρίζει εἰς τὸ μαγειρεῖον διότι σὺ δὲν ὑπῆγες νὰ τὴν βοηθήσῃς.

Κ^α Σαλαμαστρ. Ἀρμ' δὲ θὰ πάγω εἰς διασκέδασιν διὰ νὰ κάμω τὴν ὑπερέτριαν! . . .

Ἰωάν. (ἐπανιρχόμενος). Δὲν ἦτο τίποτε "Ἐνα κάρβουνον ἔπεσεν εἰς τὸ μαγειρεῖον Εἴμαι ἐγὼ νὰ παίξω;

Κ^α Σαλαμαστρ. Δὲν ἤξεύρω πλέον τίποτε . . . Χάνει κανεὶς τὴν σειρὰν ὅταν διακόπτεται τόσον συχνά.

Ἐλένη (εἰσερχομένη). Τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς· δύναμαι ἤδη νὰ διέλθω στιγμὰς τινὰς μαζῇ σας.

Κ^α Σαλαμαστρ. Τὴν καυμένη! Λυποῦμαι, σὰς βεβαιῶ, πολὺ διὰ τὸν κόπον τὸν ὁποῖον λαμβάνετε.

Ἐλένη (σπογγίζουσα τὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου της ἰδρώτα). Ἄ, μπά! . . . μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν.

Κ^α Σαλαμαστρ. Εἶσθε τόσον καλὴ! . . . Αὐτὸ ἔλεγα πρὸ ὀλίγου πρὸς τὸν σύζυγόν μου . . . δὲν εἶναι ἀληθὲς κύριε Σαλαμαστρίκη;

Κ^α Σαλαμαστρ. Ἀληθέστατα . . . "Ἄ! διάβολε! Ἐσκόπευα νὰ ρίψω μ. παστοῦνι καὶ ἰδοὺ ρίπτω καρό. Ἡ κυρία Σαλαμαστρίκη μὲ κάμνει νὰ μὴ προσέχω.

Κ^α Σαλαμαστρ. (διὰ τόνου . . .). "ὦ! εἶναι πολὺς καιρὸς ἀφ' ὅτου ἔχασα τὴν δύναμιν αὐτὴν!

Ἀριστείδης (τρέχων καὶ ποιῶν μορφασμοὺς ὡς μαινόμενος). Μα-μὰ . . . μαρὰ . . . θὰ . . .

Κ^α Σαλαμαστρ. (διακόπτουσα αὐτόν). Ἀρκεῖ, κύριε, θὰ σὰς ὀδηγήσουν . . .

Ἀριστείδης (κλαίων). "Αἶ, θὰ τὰ κάμω . . . θὰ τὰ κάμω! . . .

Κ^α Σαλαμαστρ. Δὲν ἤξεύρω ποῦ νὰ ἦνε . . . (πρὸς τὴν Ἐλένην) Ἐὰν δὲν καταχρῶμαι τῆς καλοσύνης σας . . .

Ἐλένη. Διόλου. (λαμβάνουσα ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Ἀριστείδην) Ἐλα, θησαυρέ μου;

Κ^α Σαλαμαστρ. (ρίπτων τὰ χαρτία μετὰ θυμοῦ). Δὲν ἤξεύρω πλέον ποῦ εὐρίσκομαι μετὰ τὴν μητέρα ἔρχεται ὁ υἱὸς καὶ μὲ ταράττει.

Κ^α Σαλαμαστρ. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐβιάζετο, τὸ παιδί . . .

Κ^α Σαλαμαστρ. Δὲν εἶναι καμμία βία διὰ τίποτε . . .

αὐτὸ τὸ παληόπαιδο εἶναι ἀνυπόφορον ! Ὅχι, διότι εἶναι υἱός μου, ἀλλὰ

Κ^α Σαλαμαστρ. Κύριε Σαλαμαστρίκη, μέλλετε νὰ εἴπητε ἀνοησίαν· θὰ κάμνητε καλλίτερον νὰ σιωπήσητε.

* *
*

Ἡ Ἑλένη ἔθηκε τὸ τραπεζομάνδυλον, ὁ Ἰωάννης ἐτοποθέτησε τὰ καθίσματα, ἔκοψε τὸν ἄρτον καὶ ἀπεπωμάτισε τὰς φιάλας· ἡ Κυρία Σαλαμαστρίκη κηρύχθη νὰ ἐγερθῇ τοῦ ἀνακλίντρου τῆς διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ καθήσῃ πλησίον τοῦ Ἰωάννου. Ὁ Κύριος Σαλαμαστρίκης, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε τὸν Ἀριστείδην μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς μητρὸς του, συνιστᾷ σωφροσύνην εἰς τὸ ἀξιολάτρευτον τοῦτο τέκνον, νὰ μὴ ἀκουμβᾷ τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ νὰ μὴ ρυπαίνῃ τρώγων.

Ἀριστείδης. Πατέρα, νὰ εἰπῶ τὸ Πάτερ ἡμῶν ;

Κ^α Σαλαμαστρ. Μάλιστα παιδί μου.

Ἀριστείδης. Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς
κλεῖς τὴν πόρτα νὰ μὴν ἔλθῃ κανεὶς
εἴμεθα ἄρκετοὶ εἰς τὸ τραπέζι
καὶ ἡ κοιλία μας ταμπουρᾷ παίζει.

Κ^α Σαλαμαστρ. (πεφυσιωμένος). Ἐγὼ τὸν ἐδίδαξα αὐτὸ τὸ τετορνευμένον Πάτερ ἡμῶν.

Κ^α Σαλαμαστρ. (ἐπιτιμῶσα διὰ τοῦ βλέμματός τὸν σύζυγόν της). Μάλιστα, ὠραῖα πράγματα τὸν μανθάνεις !

Ἑλένη (μειδιῶσα). Δὲν δύναται τις ὅμως νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ἐλέχθη ἐν καιρῷ· διότι δυστυχῶς πολὺ ὀλίγα πράγματα ἔχομεν νὰ σᾶς προσφέρωμεν.

Κ^α Σαλαμαστρ. Πῶς, πῶς ; Γεῦμα Λουκούλειον . . .

Ἀριστείδης. Μαμὰ, νῦρα μίαν τρίχα εἰς τὴν σουπᾶν μου.
(Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἑλένη θεωροῦσιν ἀλλήλους ἄφωνοι).

Κ^α Σαλαμαστρ. (ζωηρῶς). Θὰ σιωπήσης Ἀριστείδη !

Κ^α Σαλαμαστρ. (δραττόμενος τῆς εὐκαιρίας ἵνα ἐπαγορθῇ τὰ γενόμενα). Υἱέ μου, ἐὰν δὲν εἶχατε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ

ξύστε τὴν κεφαλὴν δὲν θὰ εὐρίσκητε τὴν τρίχα εἰς τὸν ζωμόν σας. Ἐπίσης ἐρρίψατε καὶ εἰς τὸν ἰδικόν μου. Αὐτὸ ἂς χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα.

Κ^α Σαλαμαστρ. Ἀφήσατε λοιπὸν τὸ παιδὶ ἡσυχον, Κύριε Σαλαμαστρίκη! τὸ μαλόνετε ἀδιακόπως καὶ τοῦτο δὲν εἶναι εὐάρεστον διὰ τὸν Κύριον καὶ τὴν Κυρίαν· ἔπειτα ὑπάρχουσιν ἄλλα θέματα συνομιλίας πλέον ἐνδιαφέροντα.

Ἀριστείδης. Μαρά, νὰ πιῶ!

Κ^α Σαλαμαστρ. Ὁχι τὸρα ἄγγελέ μου!

Ἀριστείδης. (κλαυθμηρίζων). Ἐ! θέλω νὰ πιῶ.

Κ^α Σαλαμαστρ. Ὁχι, Κύριε, ὄχι· ἐφάγετε τὸν ζωμόν σας πολὺ θερμὸν καὶ δὲν πρέπει νὰ πῖετε ψυχρὸν ἀμέσως.

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. Ἐν τούτοις φίλη μου,

Κ^α Σαλαμαστρ. (ἐπιτακτικῶς). Ὁχι, Κύριε Σαλαμαστρίκη, διότι γνωρίζετε ὅτι προχθὲς διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, εἶχε κώλικά, τὸ καϋμένο! . . . καὶ μᾶς ἔκαμε νὰ ἐγερθῶμεν πολλὰκις τὴν νύκτα διὰ νὰ

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. Ὁχι λεπτομερείας, ὄχι λεπτομερείας! ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία προτιμῶσι νὰ ἐκτεθῶσιν ἐνώπιόν των ἄλλα πράγματα.

Ἀριστείδης. Μαρά, δὲν ἔχω σάλτσα.

Ἐλένη. Περίμενε, μικρέ μου, νὰ σοῦ δώσω.

Κ^α Σαλαμαστρ. (πρὸς τὴν Ἐλένην). Ἀληθῶς εἴσθε πάρα πολὺ καλὴ.

Ἀριστείδης. Λοιπὸν διατί τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔλεγες ὅτι ἡ Κυρία εἶναι κακὴ;

Ἡ ὄψις τῆς Κυρίας Σαλαμαστρίκη ἔγινε πελιδνὴ· ὁ Κύριος Σαλαμαστρίκης ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ πινακίου του.

Κ^α Σαλαμαστρ. (προσπαθεῦσα νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀταραξίαν της). Ἐχεις λάθος Ἀριστείδη· δὲν ἔλεγα διὰ τὴν Κυρίαν.

Ἀριστείδης. Μάλιστα διὰ τὴν Κυρίαν.

Κ^α Σαλαμαστρ. Σοὶ λέγω ὄχι, ζῶον!

Ἀριστείδης. Ἐγὼ σοῦ λέγω ναί.

Κ^α Σαλαμαστρ. (πρὸς τὴν Ἐλένην). Μὴ τὸν πιστεύετε τουλάχιστον.

Ἐλένη. Δὲν δίδει τις σημασίαν εἰς τὰ λόγια ἑνὸς παιδιοῦ.

Κ^α Σαλαμαστρ. Ἡ Κυρία διὰ τὴν ὁποίαν σοὶ ἔλεγον ὅτι εἶναι κακὴ, ἦτο ἡ ἀδελφὴ μου.

Ἀριστείδης. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, δὲν εἶναι ἀλήθεια, δὲν εἶναι ἀλήθεια!

Κ^α Σαλαμαστρ. (θυμωθεῖσα). Κύριε Σαλαμαστρίκη, ἐκβάλετε ἔξω τὸν ψεύστην αὐτόν. Θέσατέ τον πρὸς τιμωρίαν εἰς τὸν κῆπον καὶ κλείσατε τὴν θύραν διὰ νὰ μὴ ἐπανεέλθῃ.

Ὁ Κύριος Σαλαμαστρίκης ὑπακούει. Ὁ Ἀριστείδης ὠρυσμένος ὡς νὰ τὸν ἐπνιγον, κτυπᾷ τὴν θύραν διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῶν πυγμῶν. Δύο ὕελοι ἐθραύσθησαν καὶ διεσκορπίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἰς τεμάχια. Ὁ Ἀριστείδης φοβηθεὶς τρέπεται εἰς φυγὴν, ἀλλ' ἀμέσως αἰσχυνθεὶς διότι ἐφοβήθη, λαμβάνει ξύλον τι παρακείμενον καὶ δι' αὐτοῦ κτυπᾷ καὶ καταστρέφει τὰ φυτὰ καὶ τὰ δενδρία.

Κ^α Σαλαμαστρ. Σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς συγχωρήσητε.

Ἐλένη. Μὴ στενοχωρῆσθε διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα.

Ἰωάν. Δὲν ἤμπορεῖ τις νὰ περιμένῃ ἀπὸ τὰ παιδιά περισσοτέραν φρόνησιν ἢ ὅσην δίδει ἡ ἡλικία των.

Κ^ο Σαλαμαστρ. Ὁ μικρὸς εἶναι τόσον προπετής... Ὅχι διότι εἶμαι πατὴρ του....

Κ^α Σαλαμαστρ. Πλανᾶσθε, Κύριε Σαλαμαστρίκη. Ὁ Ἀριστείδης εἶναι νευρικός, πολὺ νευρικός, καὶ τὸ ἔχει ἀπὸ ἐμέ... Ἡ ἐλαχίστη ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ τῷ φέρει πυρετόν... Ἐπρεπε νὰ προτίδω ὅτι ἡ ἡμέρα δὲν ἤθελε διέλθει ἄνευ καταστροφῆς τινος· ὁ ἀὴρ ἦτο πολὺ βαρὺς τὴν πρωτάν.

Κ^ο Σαλαμαστρ. Μὲ συγχωρεῖς ἐὰν σοὶ ἀντιλέγω φίλη μου, ἀλλὰ τὸ βαρόμετρόν μας ἐδείκνυεν ὥραϊον σταθερόν καιρόν.

Κ^α Σαλαμαστρ. Μεταβλητόν, μὲ συμπάθειο.

Κ^ο Σαλαμαστρ. Ὁραῖον, σταθερόν.

Κ^α Σαλαμαστρ. Μεταβλητόν... τὰ ἔχω τὰ μυαλά μου ἢ ὄχι;

Κ^ο Σαλαμαστρ. Ἐὰν οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν μοῦ δείκνυνται τὸ μαῦρον ὡς λευκόν!

Κ^α Σαλαμαστρ. (ἐξαπτομένη). Εἶσαι τὸ ἀντιλογικώτερον ὄν, ἀφ' ὅσων γνωρίζω.

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. Καὶ σὺ τὸ πλέον ἰσχυρόγνωμον πλᾶσμα.

Κ^α Σαλαμαστρ. (ἰποπνιγομένη). Πλᾶσμα! . . . μὲ ἀπεκάλεσε πλᾶσμα! τὸν ἠκούσατε!

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. Μοὶ φαίνεται

Κ^α Σαλαμαστρ. (ἐπὶ πλέον ἐξαπτομένη). Πλᾶσμα! . . . Ἴδου πῶς μὲ μεταχειρίζεται μετὰ δέκα ἐτῶν συμβίωσιν!

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. Ἀλλὰ

Κ^α Σαλαμαστρ. Εἶσαι τέρας!

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. Ἐν τούτοις . . .

Κ^α Σαλαμαστρ. Σιώπα!

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. Μχρίκα! . . .

Κ^α Σαλαμαστρ. Ἀκόμη! Εἶναι φρικῶδες! Θὰ σκάσω!
Ἄχ! ὁ τύραννος! Ἄχ! ὁ δήμιος! ἄχ! δυστυχία μου! ἄχ!
ἄχ! ἄχ!

Τὰ μέλη τῆς Κυρίας Σαλαμαστρίκη ἐκτείνονται σπασμωδικῶς, οἱ ὀδόντες συσφίγγονται, καὶ αἱ χεῖρες συσπῶνται.

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. (περίτρομος). Θεέ μου! — Τὴν ἔπικσε!

Ἐνῶς ἡ Ἑλένη τρέχει νὰ φέρῃ αἰθέρα, γονατίζει ἐνώπιον τῆς συζύγου του, τρίβων τὰς χεῖράς της, δεχόμενος ἐνίοτε καὶ τινας κονδύλους ἀκουσίους ἢ μὴ. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπανέρχεται ἡ Ἑλένη μετὰ τοῦ φιαλίου, ἡ κρίσις εὐρίσκεται εἰς τὸν παροξυσμὸν τῆς ἡ Κυρία Σαλαμαστρίκη κάμνει σπασμωδικὰ πηδήματα ἐπὶ τοῦ καθίσματός της δι' ἐνὸς λακτίσματος ῥίπτει τὴν τράπεζαν καὶ γεμίζει τὸ ἔδαφος ἀπὸ πινάκια, φιάλας καὶ δοχεῖα· ὁ οἶνος καὶ τὰ καρυκεύματα χύνονται πανταχόθεν· τὸ φόρεμα τῆς Ἑλένης καὶ ἡ περισκελὶς τοῦ Ἰωάννου εἶναι πλήρη κηλίδων.

Ἰωάν. (ἀτάραχος πρὸς τὸν Κύριον Σαλαμαστρίκην). Αἱ προσβολαὶ αὗται διαρκοῦσιν ἐπὶ πολὺ;

Κ^{ος} Σαλαμαστρ. Μίαν ὥραν δυστυχῶς! ποτὲ ὀλιγώτερον ἐνίοτε περισσότερον.

* * *

Ἡ Κυρία Σαλαμαστρίκη συνῆλθεν, ὁ δὲ Κύριος σύζυγός της ἐν μετανοίᾳ ζητεῖ μυρίας συγγνώμας· εἶναι ἕτοιμος νὰ βεβαιώσῃ ὅτι τὸ βαρόμετρον ἐδείκνυε καταιγίδα. Ἡ Μαρίκα ρίπτεται εἰς τὸν τράχηλον τοῦ συζύγου της χύνουσα δάκρυα τρυφερότητος.

Κ^α Σαλαμαστρ. (σπογγίζουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ στρέφουσα πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ τὴν Ελένην). Μὴ σᾶς ἐκπλήττει τοῦτο. Εἶμαι τοιαύτη! . . . δὲν εἶμαι παντάπασι μνησίκακος.

Ἐπῆλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ποῦ εἶναι ὁ Ἀριστείδης; Μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας εὐρέθη κοιμώμενος ὑπὸ τινὰ σκιάδᾳ.

Ἀδύνατον νὰ ἐξυπνήσῃ.

Ὁ Κύριος Σαλαμαστρίκης θὰ τὸν φορτωθῇ μέχρις Ἀμαρυσίου ὅπου σταθμεύει τὸ λεωφορεῖον.

Ἐνῷ προσπαθοῦσι νὰ περιτυλίξωσιν ὅπως δύνανται τὸν Ἀριστείδην ἐντὸς τοῦ ἐπανωφορίου του, ὁ Ἰωάννης ρίπτει βλέμμα θλιβερόν ἐπὶ τοῦ κήπου. Τὰ ρόδα, τὰ γαρόφαλα, οἱ κύανοι, αἱ δάλειαι κατεστράφησαν, οὐδὲν δὲ ἄνθος ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ μίσχου αὐτοῦ. Ἡ χάλαζα οὔτε τὸ εἰκοστὸν τῆς καταστροφῆς ταύτης δὲν ἤθελε προξενήσῃ.

Τελευταῖον ἐγένοντο οἱ ἀποχαιρετισμοί· οἱ Σαλαμαστρίκαι ἀνεχώρησαν.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ελένη ἔπесαν καταβεβλημένοι ἐκάτερος ἐπὶ τινος καθίσματος.

Ὁ Ἰωάννης στενάζει συλλογιζόμενος τὸν ἄλλοτε ὥρατον κῆπόν του.

Ἡ Ελένη ρίπτει βλέμμα μελαγχολικὸν ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν βερυπωμένων ἐπιτραπεζίων σκευῶν.

Τὸ δυσύχημα θὰ ᾔτο μικρότερον ἐὰν μόνον τὰ σκεύη ἔπρεπε νὰ πλυθῶσιν, ἀλλ' ὁ μικρὸς Ἀριστείδης εἶχεν εὐκοιλιότητα . . . καὶ ἡ μήτηρ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της προσεποιήθη ὅτι δὲν τὸ ἐννόησε, καὶ περ ὁ μικρὸς πονηρὸν εἰσέτι ἀπέπνεεν.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

FRITZ.